

M.i. kan de Union slechts zijn, wat ze in hoofdzaak reeds is: 'n federatie van kerntroepen, die 't communisme hooghouden, en waarvan de leden "onderduiken in de massa", zooals in 't PIC, 4e jaarg., N°12, Sept'31 zoo treffend beschreven staat. Trouwens: die "Programdiscussie's in de duitsche Radenbeweging", meening van de GIC, in dat nummer, naderen m.i. veel meer de meening van de "minderheid".

Volgens bovenstaande komt de kwestie van de "dubbel-organisatie dus neer op de vraag: kan 'n lid van de eene groep ook lid zijn van een andere? (Want meerdere groepen, hoe dan ook geaard, zij 't ook alle voorstanders van de Radenbeweging, zullen er natuurlijk steeds zijn- en daaraan moeten de tot Radensamen-gevatte massa's zich natuurlijk ook oriënteeren). 't Antwoord is niet direct te geven: als 't gelijksoortige groepen zijn: neen. Maar 'n verbod is nauwelijks noodig, want 't spreekt vanzelf; zijn 't ONgelijksoortige groepen (men denke, om 'n niet zoo heel sprekend voorbeeld te noemen, aan de lezerskring rondom "Bevrijding"): in vele gevallen: JA.

Dit alles zijn slechts enkele opmerkingen, die bij 't lezen van bovenaangehaald PIC opkwamen. Gaarne eenig antwoord.

.....
Antwoord: We merkten vroeger reeds op, dat deze discussie NXX in onze groepen nog niet afgesloten was. Binne kort KXXX wordt de heele kwestie opnieuw in het PIC bekeken.

P. I. C.

**PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN
INTERNATIONALE COMMUNISTEN**

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEIJER
TRANSVAALSTRAAT 125 (c)
AMSTERDAM, GEM. GIRO C 2895

Dit persmateriaal wordt
aan belangstellenden
gratis toegezonden.
Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage.

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

Vijfde jaargang No 5.

April No 1

Uit de Duitsche Radenbeweging.

In aansluiting op ons verslag van het gemeenschappelijke congres der AAU en AAUE te Berlijn (December 1931) berichten we, dat het referendum in beide organisaties definitief tot de fusie heeft geleid. Tevens besliste het referendum, dat de naam van de vereenik de organisaties zal zijn "Kommunistische Arbeiter Union" (K.A.U.). Het orgaan der K.A.U. zal "Kampfruf" zijn, terwijl "Proletarische Revolution" is opgeheven. Om de nieuwe naam van de organisatie is lang gestreden, waaruit blijkt, dat het in werking den eerst de naam "Allgemeine" Arbeiter Union, waarmee uitgedrukt werd, dat de Union als het groote verzamelbekken der militante arbeiders in het algemeen gedacht was. Ze zou het groote verzamelbekken van revolutionaire arbeiders van alle schakeering zijn. De afgelopen tien jaren hebben echter een dusdanige schifting in de Unieën gehouden, dat alleen een bewuste kerntroep met een gemeenschappelijke opvatting over de klassenstrijd en zijn doeleinden is overgebleven. De "Allgemeine" Arbeiter Union zal niet "algemeen" meer, maar communistisch. De komende ontwikkeling zal moeten uitmaken, of deze verandering van karakter alleen uit het teruggebben der revolutie voortvloeit, of dat ze de diepere betekenis heeft dat "Algemeene" Arbeiders Bonden geen bestaansbodem hebben.

Kampfruf.

Na drie maanden verboden geweest te zijn, is de Kampfruf, orgaan van de K.A.U., weer verschenen. De Duitsche lezenden, die met de Radenbeweging en de toestand in Duitschland, alsmede met de bekensprongen van de K.P.D. en de R.V.O. op de hoogte willen blijven, raden we aan, zich op de "Kampfruf" te abonneeren. Het blad verschijnt twee maal per maand en kost f 0.75 per kwartaal. Men kan zich bij ons abonneeren. Toezending na ontvangst van postwissel.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crises, welke in steeds grooter werkeloosheid en telkens diepere ontwrichting van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. De thans op den voorgrond tredende rationalisatie van het bedrijfsleven vernielt het tempo van deze ontwikkeling.

De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VERLEN EN GELIJKE PRODUCTENTEN te verwezenlijken.

De groepen van Internationale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewustzijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze:

**ALLE MACHT AAN DE
ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!**

**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!**

Een nieuw tijdschrift "Räte beweging".

Een belangrijk gevolg van de nauwere aaneensluiting der Duitse Radenbeweging is het besluit om weer een tijdschrift voor de praktijk en de theorie der Radenbeweging op te richten. Dat wil echter niet zeggen, dat de K.A.U. het uitgeeft. Dit is omdat in deze tijd van "waardeverandering van alle waarden" de weg voor onbevange theoretisch onderzoek open moet staan, zonder door een heerschende meerderheidsmeening der organisatie daarin gehinderd te worden. De uitgave moet voor een deel juist daaraan zijn betekenis tegenover soortgelijke tijdschriften ontleenen, dat we ons bij ons onderzoek niet door organisatorische overwegingen laten leiden, maar enkel en alleen door de zakelijke juistheid.

Het is van belang er op te wijzen, dat de K.A.U. het initiatief neemt dit tijdschrift op te richten, waarbij ze zelf als voorwaarde stelt dat het geen orgaan zal zijn, om de theorie en praktijk van de K.A.U. te rechtvaardigen, maar dat het een zelfstandig klassewapen zal zijn. Het scherpen van het "klassebewustzijn", daar gaat het om. En zodoende wordt ook een vaste rubriek opgenomen, waarin tegenstanders hun inzichten uiteen kunnen zetten. We hopen, dat onze Duitse lezende makers in Holland zich op deze uitgave abonneren. Het tijdschrift dat waarschijnlijk "Rätebeweging" zal heten omvat 20 bladzijden druk en verschijnt acht maal per jaar. De prijs bedraagt 1.85 per jaar of 50.25 per nummer. Het eerste nummer verschijnt in April. Stuur postwissel naar onze administratie.

De "geest van 1914" zegvierde.

(Uit "der Kampruf" van Maart 1932).

Achttien en een half miljoen stemmen voor Hindenburg, elf een derde miljoen voor Hitler, nauwelijks vijf miljoen voor Thälmann en twee en een half miljoen voor Düsternberg; dit is de stemuitslag van 13 Maart.

Hindenburg is de held van de dag.

De sociaal-democratische pers jubelt: "Het ijzeren front heeft Duitsland gered!" "Duitsland"? Dat is het vaderland der industrie vorsten en agrariërs, der bankkoningen en ministerbureaucratie. En Hindenburg was de kandidaat der invloedrijkste kapitaalsgroepen dezer republiek, de kandidaat van een kapitalistisch verbond dat het proletariaat naar alle regelen der burgerlijke staatskunst uitbuit en onder houdt. Het motief van zijn candidaatschap heeft Hindenburg door de radio onomwonden verklaard: Het doel kunnen wij slechts bereiken, wanneer wij ons tot een ware volksgemeenschap aaneensluiten.

Ik herinner aan de geest van 1914 Maar de geest van 1914 was - oorlog der Duitse bezittende klasse om grondstoffen en afzetgebied, was een verbond tussen sociaal-democratie en imperialisten!

En deze geest der imperialistische waanzin en het onbeschaamde verraad aan het socialisme heeft op 13 Maart 1932 wederom getriomfeerd!!! "Duitsland" - het vaderland der kapitalisten - is gered.....

Het is de historische misdaad der sociaal-democratie, door een tientallen jaren lange parlementaire (en vakverenigings) "schecling", de klassenstrijdgeest der breede arbeidersmassas zoo verknoeid te hebben, dat deze na vier jaar wereldoorlog en negen jaar contrarevolutie met vliegende vaandels in het Hindenburg front van het Duitse naoorlogse kapitalisme terugkeeren! Zeer zeker, die S.P.D. en A.D.G.B. leiders zijn ook heden slechts hun sociaal-imperialistische geest van 1914 trouw gebleven, hetgeen hun echter in geen geval van hun persoonlijke verantwoordelijkheid voor iedere nieuwe Judasdienst vrijspreekt. Hier helpt hun spitsvondige demagogie niet, dat door Hindenburgs stembusoverwinning "Hitler nu verslagen" is. Wels en Go zullen reeds de volgende maand bij de Pruisische verkiezingen staan te Kijken. En bovendien: het nazifascisme zonder frase ontpopt zich steeds meer als de erfgenaam van het heerschen- de systeem. Hitler zelf heeft aan de vooravond der verkiezingen tegenover de Amerikaanse journalist Knickerbocker openlijk verklaard, dat hij "in geen geval direct alle noodverordeningen van Brüning ongedaan maakt en het zoo min het verdrag van Versailles zal vernietigen". Deze eed op het prijsgeven der nationale-socialistische revolutie had de opperste generaal der nazi-bende ook reeds in de industriële club van West-Duitsland afgelegd. Hitler en Brüning-Severing zijn daarom twee parlementaire variaties van de dictatuur van het monopolie-kapitalisme, die het nog niet eens konden worden over de bezetting van het staatsapparaat.

Het grootere stemmenaantal en de grootere stemdeelname in oogenschouw genomen, is de K.P.D. er opvallend slecht afgekomen. Juist in de belangrijkste industrie districten (Berlijn, Hamburg, Midden-Duitsland, Opper-Silezië) heeft Thälmann in het oog loepend veel stemmen verloren. Dit is in elk geval ook een bewijs ervoor, dat parlementaire acties niet eenvoudig voor "mobilisatie tot strijd van klasse tegen klasse" uitgegeven kunnen worden. Dat bovendien de S.P.D. benozigden miljoenen arbeiders voor Hindenburg naar de stembus kon drijven, is ook de historische schuld der K.P.D.leiding. Want juist de bolsjewistische idealisering der parlementaire illusie politiek versterkt steeds weer de ideologische basis van het sociaal-democratische in de arbeiders en verhindert zoo de vorming van het revolutionaire eenheidsfront.

De proletarische klassenstrijd tegen de kapitalistische maatschappij kan alleen ontstaan door de directe strijd der werkenden en werklozen, maar nooit door een parlementaire "klassedictatuur": "Duitschland gered"..... en verder gaat het met de uitpluinding der massa. De hongen uitkeering der zes miljoen werklozen zal nogmaals ingekrompen worden. Evenzoo zal de staats kapitalistische bankensaneering het heele proletariaat nieuwe offers opleggen. "Hitler verslagen?" - N e e n ! Want de verplettering van het nazi-fascisme is geen parlementaire rekensom, maar een vraagstuk van de revolutionaire machtsstrijd tegen het kapitalistische stelsel. Dit is daarom de groote les van de 13e Maart: De geest van het kapitalisme met zijn nazi-fascistische en sociaaldemocratische steunpilaren zal zoolang nog triomfeeren, tot de proletarische massa's aan de gang gaan om voor hun klasse-doel, het comunisme, te vechten!

De strijd der Textielarbeiders.

Het is nu bijna achttien weken geleden, dat de arbeiders, na de bekendmaking van de tweede 5% loonsverlaging, welke als strafmaatregel zou worden ingevoerd, de bedrijven verlieten en niet wachtten of de besturen der vakorganisaties hiervan gediend waren. Deze moesten dan ook noodgedwongen de staking aanvaarden, daar ze niet in staat waren dit massaal verzet te breken.

De arbeiders zijn in vele vakorganisaties en comitees verdeeld, in hun strijd is een eenheid, welke niet dikwijls voorgekomen zal zijn.

Een groep ongeorganiseerden, noemde zich naar het lokaal, waar zij vergaderden, het Timmerscomitee. Hierop heeft de R.V.O. invloed weten uit te oefenen, door dit een hooge steunregeling te garandeeren, welke in het begin ook werd nagekomen. Op het oogenblik zijn deze arbeiders er, wat de steun betreft, het minst aan toe. Er wordt thans gesteund met geld, natura, het onderbrengen van kinderen bij sympathiseerenden in andere plaatsen enz.

In dit comitee kwam een splitsing, waarna het eene gedeelte zich bij het Janninkcomitee aansloot. Het Janninkcomitee bestaat uit ongeorganiseerden, welke bij de firma Jannink staakten. Sinds kort heeft het Janninkcomitee zich met de "Eendracht" in verbinding gesteld, en heeft tevens moreele steun, van St Lambertus en Unitas. De steunregeling is echter nu geheel in handen van de Eendracht, die de verzamelde steungelden zoo nodig aanvult tot f 13,50.

Het N.A.S. steunt ongeveer 750 ongeorganiseerde stakers, en deze vakvereniging heeft de steun o.i. van het begin af het beste ter hand genomen. De steun bedraagt f 10.- plus f 1.- toeslag voor ieder kind.

Wat de syndicalistische, katholieke, christelijke en neutrale vakorganisaties voor de ongeorganiseerden doen, is ons niet bekend.

De verschillende besturen van de vakorganisaties en partijen - enkele misschien uitgezonderd, hebben elkaar in dit conflict met allerlei verdachtmakingen bestookt, met het oog verdeeldheid onder de arbeiders te brengen en in troebel water te visschen. Al deze pogingen hebben tot nu toe gefaald. De arbeiders voelen zich er één in den strijd tegen de textielbaronnen met hun handlangers van allerlei schakeering.

De geheime conferenties der patroons met de vakbonzen van "de Eendracht" (N.V.V.), St Lambertus (R.K.) en Unitas (Christelijk) zijn zoover gevorderd, dat zij het met de pax patroons eens zijn, dat doostaken geen doel meer heeft en nutteloos is.

De Eendracht durft het nog niet aan, om namens het bestuur de staking op te heffen. Zij geeft dan ook het advies - geheel in de lijn van wat haar leden eischen - : doorstaken.

In een gecombineerde bestuursvergadering van de Eendracht, Unitas en St Lambertus verklaarde het bestuur van de Eendracht, dat zij zich bij de opheffing der staking zouden aansluiten, als Unitas en St Lambertus er een eind aan wisten te maken. Zij zouden dan, evenals in 1923/24 de schuld van de nederlaag op Unitas en St Lambertus kunnen afschuiven.

Het bestuur van St Lambertus wilde in dit geval misschien wel de spits afbijten, altans in een huishoudelijke vergadering kwam van die zijde het voorstel, dat doorstaken nutteloos was en dat er verder met de patroons over de brief van 28 Januari 1932 geconfereerd moest worden.

De tweede 5% loonsverlaging zou dan zes weken na de hervatting van het werk kunnen worden ingevoerd.

Zeer ruwmoedig hebben de arbeiders op deze vergadering dit verraad van de hand gewezen, en eenparig besloten door te staken.

Het bestuur evenwel handhaafde zijn voorstellen en zei, zoo noodig tegen het besluit der meerderheid in, de staking te zullen opheffen.

Op Woensdag 9 Maart j.l. hielden de arbeiders van St Lambertus toen een door henzelf bijeengeropen huishoudelijke vergadering, waar het bestuur niet werd toegelaten. Ruim achthonderd arbeiders vulden de zaal, vrijwilligers namen achter de bestuurstafel plaats, en vele arbeiders voerden het woord. Zeer geestdriftig werd besloten, den strijd onverzwakt voort te zetten, en de voorstellen van het hoofdbestuur onder geen enkele voorwaarde te accepteren.

Deze daad, evenals de staking zelf, bewijst ons, dat de arbeiders den strijd tegen het kapitalisme ook onder hun eigen leiding kunnen voeren, ja, dat een andere strijdwijze tot een nederlaag voert.

Daarom is het onze plicht, dat wij onze volle steun en aandacht zeker aan de arbeiders in Twente moeten wijden. Zij zijn door dezen strijd de verwezenlijking van onze beginselen.

Een negental arbeiders zijn nu door het bestuur van St Lambertus geschorst en zullen zeker geroyeerd worden. Het N.A.S. heeft verklaard, dat deze arbeiders zich bij hun konden laten overschrijven en dadelijk alle rechten als lid konden laten gelden. Of de arbeiders dit aanbod zullen aanvaarden, is ons niet bekend, maar zeker is, dat deze arbeiders niet door ons in de steek mogen worden gelaten.

De arbeiders van St Lambertus hebben een huishoudelijke vergadering willen houden, om de roeymentsvoorstellen te vernietigen. Er zijn hiervoor vierhonderd handteekeningen geplaatst - volgens de statuten waren 25 voldoende. Het hoofdbestuur van St Lambertus heeft echter verklaard, dat er niet verder vergaderd zal worden en dat zij hun voorstellen ook omtrent het opheffen der staking zullen doen gelden.

In de "Textielarbeider" geeft de bondsvoorzitter van de Eendracht een beschouwing over de staking en zegt onder meer: "Er is in dit conflict, evenals in dat van 1923/24 door de confessionele organisaties een rol gespeeld, die tot gevolg moet hebben, de nederlaag der arbeiders. Al zijn door de werkgevers eenige concessies gedaan: de hoofdzaak waar het om ging: de tweede 5% loonsverlaging, wordt door de werkgevers binnangesleept, dank zij de slappe, onverantwoordelijke rol der confessionele organisaties."

Hier wordt dus reeds over een nederlaag voor de arbeiders gesproken! De burgerlijke pers juicht reeds: "De weg terug!"

Zoals overal en altijd: Iedere keer, wanneer de arbeiders, door onderlinge solidariteit gedreven, in hun strijd boven het gewone vakvereenigingsgedoe uitgaan, vinden ze het eenheidsfront van de vakvereenigingsbestuurders tegenover zich, die probeeren de verschillende groepen tegen elkaar op te zetten en zoo een wig tusschen de arbeiders in te drijven om hun solidariteit te breken.

Willen de arbeiders ook tegen dit eenheidsfront de strijd aanbinden, dan zullen ze nog verder moeten gaan, dan moeten ze bewust de klassesolidariteit gaan organiseeren door zich op grondslag van hun bedrijf aaneen te sluiten, en samen dit te besluiten: N.A.S.men of katholiek, ongeorganiseerde of N.V.V.er, wij zullen geen oplossing van het conflict aanvaarden, waarover wij niet zelf eerst als bedrijf een besluit hebben genomen.

Maar ook al zijn de Twentsche arbeiders nog niet zoo ver gegaan, ze hebben staaltjes van klassesolidariteit getoond die alle arbeiders buiten Twente tot voorbeeld kunnen strekken. Deze solidariteit moeten we steunen waar we kunnen. Binnenkort komen we op deze kwestie terug in een uitvoeriger artikel, dat nu nog in de groepen in discussie is.

Klassenstrijd en bedrijfsbezetting.

(In "de Arbeider" hebben we gepolemiseerd over de kwestie der bedrijfsbezetting. Hieronder geven we de algemeene gezichtspunten weer, terwijl we het karakter der polemiek aan het stuk ontnomen hebben.)

.....De Groepen van Internationale Communisten zien de wezenlijke vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewustzijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze: ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HANDEN VAN DE BEDRIJFSORGANISATIES! (Uit de beginselverklaring der C.I.O.).

De kwestie, waar het om gaat is, welke houding de revolutionairen tegenover de dagelijkse klassenstrijd hebben in te nemen. En welke rol de bedrijfsbezetting daarin speelt. Er is een strooming in de arbeidersbeweging, die als oplossing voor alle problemen van de klassenstrijd een middel heeft: bedrijfsbezetting. En in de oogen van sommigen, is ieder, die dit parool niet onmiddellijk bij het uitbreken van een conflict aanheft, contrarevolutionair.

Om het maar meteen te zeggen: Wij beschouwen de theorie van de alleen-zaligmakende bedrijfsbezetting als een miskennis van de grondproblemen van de klassenstrijd en van de doorvoering van het communistisch bedrijfsleven. Maar omdat we de propaganda voor de bedrijfsbezetting in het algemeen voor de tegenwoordige tijd juist achten, hebben we ons nooit tegen deze propaganda gewend, ja, deze voortdurend ondersteund. Maar wij zien de huidige klassenstrijd als meer dan een bedrijfsbezetting. Voor ons is het geen doel, maar een STRIJDMIDDEL. Wij stellen ons geen oogenblik voor, met zoo'n bezet bedrijf zoo'n pitisie communisme te kunnen maken, omdat daarvan alleen sprake kan zijn, als de bourgeoisie in West-Europa over de heele linie van alle macht bercofd is en de arbeidersklasse door haar raden en bedrijfsorganisaties over alle macht beschikt. Het bezetten van een bedrijf in deze tijd, gedurende een of ander conflict, heeft daarom alleen de zin, dat het de grondslag van vormen tot verder uitbouw van het klassefront tegen de bourgeoisie, de uitbouw van het strijdfront tegen de kapitalisten en hun staat. Naar onze opvatting wordt een bedrijf dus niet bezet, om een begin met de doorvoering van het communistisch bedrijfsleven te maken, maar om de arbeidersklasse tot heerschende macht in het openbare leven te doen worden. Het bezetten van een bedrijf heeft alleen beteekenis als ONDERDEEL van de algemeene strijd om de macht.

Duitschland heeft ons de betekenis van de bedrijf bezetting geleerd. Het was daar nooit iets anders dan een STRIJDWAPEN. Een bedrijf werd als strategische basis in de klassenstrijd bezet, als organisatorisch centrum, waar de draden van het strijdfrent bijeenkwamen, waar de arbeiders hun vergaderingen hielden en van waar uit ze hun gewapende troepen formeerden. Ze wisten heel goed, dat men zoo'n bedrijf niet "communistic" kan laten werken, en dus had het bezetten van het bedrijf alleen zin, als men het als middelpunt in de strijd tegen de staatsmacht nodig had. Men bezette het niet om te werken, maar om te strijden.

Het bezetten van bedrijven is daarom naar onze opvatting niet anders dan een bepaalde fase in de strijd, zooals er zoo vele andere zijn en zooals bijvoorbeeld de strijd met de wapenen er een is. Een van al deze strijdmethoden tot universeel middel verklaren doet denken aan de dokter die alles met aspirine genezen wil. Welke van de strijdmiddelen in een bepaald stadium van de strijd aangewend moet worden, hangt af van de hoogte die de klassenstrijd heeft bereikt.

In de tegenwoordige tijd staan kapitaal en arbeid zoo scherp tegenover elkaar, dat het verschil tusschen een economische en een politieke strijd is weggefallen. De bourgeoisie zelf maakt van ieder economisch conflict direct een politieke strijd, doordat ze de zogenaamde burgerlijke vrijheden, het recht van vergaderen, demonstratie, vrijheid van drukpers, door haar "staat van beleg" direct opheft, zoodra de zelfstandige klassekrachten zich dreigen te gaan ontplooiën. In dit stadium van de strijd van onze propaganda alleen zijn de door de bourgeoisie toegeworpen handschoenen te aanvaarden, en de strijd om de macht op te nemen. Maar de macht van het kapitaal is zoo ontzaglijk, of, wat het zelfde is, de arbeidersklasse is nog zoo zwak, dat de arbeiders deze strijd meestal nog niet aandurven en de strijd tegen de politieke machtsmiddelen van de staat uit de weg gaan. Zoolang de situatie nog zoo is, bezetten de arbeiders een bedrijf nog niet, om de eenvoudige reden, dat een mensch een praktisch dier is en naar het nut van zijn handelingen vraagt. En deze terreur van de bourgeoisie wordt niet gebroken door het bezetten van een aantal bedrijven. Deze terreur kan alleen gebroken worden door de brede massa's, die door een stakingsgolf in alle takken van bedrijf in het heele gebied op de been gebracht worden. Eerst als deze voorwaarde vervuld is, staat het bezetten van bedrijven, DIE STRATEGISCHE PUNTEN OPLEVEREN, op de agenda. MAAR DAN IS HET BEZETTEN OOK EEN GEBIEDENDE EISCH. Echter: een bedrijf bezetten, om, nou ja, om het te bezetten, is voor ons een slag in de lucht. Het is niet onze taak om de arbeiders te toonen, hoe ze zich op de kortste manier kunnen laten afslachten, maar wel, aan welke voorwaarden een dergelijke strijd om de macht gebonden is. Daarom kunnen wij het bezetten van bedrijven alleen zien in samenhang met het groote geheel van de klassenstrijd, in het licht van de algemeene strijd tegen de staat.

Uit deze beschouwing betreffende de samenhang van de algemeene strijd om de macht en de bedrijf bezetting, blijkt duidelijk, dat men niet zonder meer voor of tegen loonstrijd kan zijn. We zijn niet voor of tegen loonstrijd, omdat dit niet iets is, waar men voor of tegen kan zijn, net zoo min als men er voor of tegen kan zijn, dat de aarde in 365 dagen om de zon loopt. De zaak is eenvoudig, dat de klasseverhoudingen bepalen, dat de duizenden samenhangen van het sociale leven telkens en telkens weer tot sociale conflicten voeren, wat in het algemeen in het woord KLASSENSTRIJD wordt samengevat. Van de zijde der arbeiders neemt deze nu eens de vorm van de strijd om het arbeidsloon aan, dan weer gaat het om de uitkeering aan werklozen, of hij verschijnt in de vorm van huurweigering, strijd met de politie en de soldaten, of het gaat om de handhaving van het recht van vergadering, enz., enz. Ja, men kan wel zeggen, het voert tot net zoo veel conflicten als er maatschappelijke verhoudingen zijn.

De aansenschakeling van al deze klasseconflicten is naar onze opvatting het ONTWIKKELINGSPROCES, waarin de arbeiders door de praktische strijd, met vallen en opstaan rijpen, om alle maatschappelijk gebeuren onder eigen beheer en leiding zelf te voltrekken. ZO LANG DE ARBEIDERSKLASSE DAT NIET KAN, KAN ZE OOK NIET HET COMMUNISTISCHE BEDRIJFSLEVEN WAARIN HET BEHEER EN DE LEIDING GEHEEL IN DE HANDEN VAN PRODUCENTEN EN CONSUMENTEN LIGT, DOORVOEREN. Daarom straalt al ons denken en handelen uit van het versterken van het klasseoptreden der arbeiders zelf. Daarom vragen we niet "waarvoor" ze het kapitaal bevochten, maar alleen "hoe" ze het doen. Wij achten het van ontzaglijke betekenis, als de arbeiders de versplintering onzer klasse overwinnen, door zich onder eigen leiding aaneen te sluiten en zich niet meer door de vakverenigingen en politieke partijen te laten verdeelen. We weten heel goed, dat de arbeiders, aldus in de strijd verbonden, nog niet de weg zullen gaan, die wij voor juist houden. Maar bij iedere actie van deze soort, toonen ze op beperkte schaal, wat ten slotte alleen de overwinning kan brengen: de waarachtige eenheid in de strijd onder eigen leiding. Iedere actie is dan het voorbeeld waaraan de heele arbeidersklasse zich kan spiegelen, ze is het vurige teeken, dat het kapitalisme werkelijk bedreigt.

P. I. C. PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEIJER
TRANSVAALSTRAAT 125 (a)
AMSTERDAM, GEM. GIRO C 2985

Dit persmateriaal wordt
aan belangstellenden
gratis toegezonden.

Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage.

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

VIJFDE JAARGANG No. 6
APRIL No. 2

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werkløsheden en telkens opnieuw ontwrichting van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uitbanging als prijsgegeven. De thans op den voorgrond tredende rationalisatie van het bedrijfsleven versnelt het tempo van deze ontwikkeling.

De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten hebben de arbeiders in dezen strijd op het behoor en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om ZOO DE ASSOCIATIE VAN VRIJES EN GELIJKE PRODUCTIEN te verwezenlijken.

De groepen van Internationale Communisten zien den wezenlijke vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewustzijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze:
**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!**

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HAN- DEN VAN DE BEDRIJFS- ORGANISATIES!

In het vorige nummer van "Bevrijding" schreef M.L. een artikel over de rol van de CNT in de Spaansche revolutie, waarin hij dan een lans breekt voor de strijdmethode van de verouderde, op vakverenigingsstrategie gepronoveste arbeidersbeweging. Wel is waar schijnt M.L. sterke troeven in handen te hebben, omdat de CNT inderdaad uit militante arbeiders bestaat, die het de regerende bourgeoisie lastig genoeg kunnen maken en het werkelijk ook doen. Wie het proletarisch bewustzijn echter wil versterken, moet niet aan de oppervlakkige schijn blijven kleven, maar dieper graven, om te zien, hoe de vraagstukken, die hier in het brandpunt van de strijd om de klassebeweging staan, ook in Spanje hun uitdrukking vinden. De kwestie waar het om draait is dan altijd weer de verhouding van de daadwerkelijk optredende massa tot de leiding. Naar onze meening bepalen de machtsverhoudingen, dat alleen de zelfbewegende massa's het communisme kunnen brengen en opbouwen; de vakbeweging neemt de leiding uit de handen der strijdende massa, om zelf over de gang van zaken te beslissen. Daarbij MOET de tegenstelling tusschen leiders en massa ontstaan; de leiders kapselen zich van de strijdende massa af en worden tot een zelfstandig handelnd organisme, juist zooals het beambtendom in de moderne staat.

Het is deze tegenstelling van de eigenmachtige leiding en de handelende massa, die we ook in de anarchosyndicalistische vakbeweging terugvinden, omdat het haar wezenlijke opvatting van de strijdmethode der arbeiders is. Maar juist zooals overal elders leidt het telkens opnieuw tot verwarring in de rijen der strijders en gaat de beweging meestal in een chaotische nederlaag onder.

We moeten hierbij in het oog houden, dat het heelemaal niet gaat om de "geest" in de synd. vakbeweging, of om het federatieve karakter. Dat heeft er heel weinig mee te maken, omdat de kwestie alleen is, of de strijdende massa's beslissen, of dat de vakverenigingen, die altijd maar een gering deel van de strijdenden omvatten kan, dit voor hen doet.

Voor we de splijtende werking van de vakverenigingstaktiek verder illustreeren moeten we eerst op een noodlottig verschijnsel binnen de CNT wijzen, dat zijn bewonderers maar niet willen zien. En dat is dan dat de CNT heel sterk met burgerlijke tendenzen doortrokken is, doordat de CNT ten tijde van de feodaal-monarchistische dictatuur naast en met de opkomende revolutionaire Spaansche bourgeoisie streed. In deze tijd waren ze tot op zekere hoogte bondgenooten, waardoor de CNT zich niet